

Prof. Radosław Fiedler
Wydział Nauk Politycznych i Dziennikarstwa
Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu

Poznań, 1 sierpnia 2024 r.

**Ocena rozprawy habilitacyjnej, dorobku naukowego oraz aktywności
dydaktycznej, popularyzatorskiej, organizacyjnej, współpracy
międzynarodowej dr Olgi Barbasiewicz**

Wprowadzenie

Na wstępie należy podkreślić, że pani dr Olga Barbasiewicz legitymuje się bogatą oraz interdyscyplinarną ścieżką rozwoju akademickiego, a mianowicie od studiów licencjackich, magisterskich, podyplomowych oraz do doktoranckich. Biorąc pod uwagę kalendarium, na podstawie dokumentacji przedstawionej przez dr Olę Barbasiewicz, jej akademicki rozwój przedstawia się w następujący sposób:

1. Studia licencjackie (2004-2007), kierunek: Japonistyka, Wydział Neofilologii Uniwersytetu Warszawskiego. Dyplom: Licencjat kulturoznawstwa w specjalności japonistyka, Instytut Orientalistyczny, Uniwersytet Warszawski.
2. Studia magisterskie (2007-2009). Kierunek: Kulturoznawstwo w zakresie japonistyki, Uniwersytet Warszawski. Tytuł: Magister kulturoznawstwa. Praca magisterska: „Polityka Japonii wobec narodu żydowskiego przed powstaniem państwa Izrael (1868-1947)”.
3. Studia podyplomowe (2007-2008). Zakład Krajów Pozaeuropejskich Polskiej Akademii Nauk. Specjalizacja: Polityka i kultura krajów Azji i Afryki.
4. Stypendium JASSO (2008): Studia na University of Tsukuba, Japonia. Specjalizacja: International Politics and Law, College of International Studies.
5. Studia magisterskie uzupełniające (2009-2011):. Kierunek: Politologia, Szkoła Wyższa Psychologii Społecznej (obecnie Uniwersytet SWPS). Tytuł: Magister nauk o polityce
6. Studia doktoranckie (2011-2015). Kierunek: Politologia, Wydział Nauk Historycznych i Społecznych, Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie. Stopień: Doktor

nauk społecznych w zakresie nauk o polityce. Praca doktorska: „Pomniki i miejsca pamięci a budowanie relacji międzynarodowych. Przykład Japonii Stanów Zjednoczonych – perspektywa japońska”.

7. Studia podyplomowe (2015-2016). Akademia Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi. Specjalizacja: Instytut Tkaniny, Druku i Stylizacji Wnętrz.

8. Studia podyplomowe (2021-2022). Szkoła Główna Handlowa, Katedra Zarządzania Projektami. Praca dyplomowa: “Challenges and opportunities in the implementation of multicultural projects on the example of Polish-Japanese cooperation”.

Niewątpliwym atutem Doktor Olgi Barbasiewicz jest nieustanny rozwój naukowy i kolejne osiągnięte stopnie naukowe i kompetencje oraz umiejętności w ramach studiów podyplomowych. Pani Doktor także

Dr Olga Barbasiewicz w latach 2012-2023 czasie była zatrudniona na następujących stanowiskach, Zatrudnienie Olgi Barbasiewicz:

1. Instytut Kultur Śródziemnomorskich i Orientalnych, Polska Akademia Nauk (2012-2016). Stanowisko: Asystent (od 2012). Awans: Adiunkt (od lutego 2016).

2. Szkoła Wyższa Psychologii Społecznej (od 2016):

- Stanowisko: Asystent z doktoratem, następnie adiunkt na Wydziale Studiów Międzynarodowych i Politycznych, Instytut Bliskiego i Dalekiego Wschodu Uniwersytetu Jagiellońskiego.

3. Uniwersytet Jagielloński (2016-2022). Stanowisko: Adiunkt na Wydziale Studiów Międzynarodowych i Politycznych

4. Uniwersytet SWPS (od 2019). Początkowo prowadzenie zajęć z języka japońskiego oraz przedmiotów dotyczących współczesnej Japonii w ramach umowy cywilnoprawnej. Od marca 2022 r. adiunkt w Instytucie Nauk Społecznych, realizacja badań w dyscyplinie nauk o polityce i administracji (od marca 2022).

Doktor Olga Barbasiewicz legitymuje się bogatą i zróżnicowaną ścieżką kariery akademickiej, charakteryzującą się nieustannym rozwojem naukowym i zawodowym. Na szczególną uwagę zasługuje uzyskanie prestiżowego stypendium Japan Student Services Organization) na podjęcie studiów na University of Tsukuba, które odegrało istotną rolę w rozwoju

zainteresowań badawczych, a także Habilitantka w czasie kształcenia doskonaliła kompetencje z zakresu znajomości języka japońskiego.

Ocena osiągnięcia naukowego

Monografia Habilitantki Olgi Barbasiewicz zatytułowana "Ocaleni w Azji Wschodniej. Działalność państwa polskiego w latach 1940-1945 na rzecz obywateli RP – uchodźców w Japonii i Szanghaju" (Instytut Pileckiego, Warszawa 2023 r.), to ważna publikacja, w której Autorka tak wnikliwie i obszernie prezentuje losy polskich uchodźców głównie wyznania mojżeszowego i ich wojenna epopeja od Litwy, Japonii do Szanghaju. Autorka słusznie omawia szczególną rolę w ich ratowaniu odegraną przez polskiego dyplomatę Tadeusza Romera i inne osoby, w tym japońskiego konsula zaangażowanych w wydawanie wiz uchodźcom i czynili niezbędne kroki w szczególnie niesprzyjających okolicznościach.

Praca habilitacyjna dr Olgi Barbasiewicz jest solidnie przygotowanym i udokumentowanym opracowaniem, które łączy badania historyczne z analizą politologiczną, ukazując zarówno działalności dyplomatyczną oraz zbiorowe jak i indywidualne losy uchodźców.

Struktura pracy

Praca habilitacyjna Olgi Barbasiewicz, zatytułowana "Ocaleni w Azji Wschodniej," jest szczegółową analizą polsko-japońskich relacji dyplomatycznych oraz roli polskiego rządu i dyplomatów w ratowaniu polskich uchodźców podczas II wojny światowej. Struktura pracy jest przemyślana i logicznie ułożona, co pozwala na systematyczne przedstawienie tematu.

Przedśłowie i Wstęp wprowadzają czytelnika w tematykę pracy, podkreślając jej znaczenie oraz cel badawczy. Pierwszy rozdział: „Budowanie relacji między Polską a Japonią w latach 1919–1939” składa się z trzech podrozdziałów, które omawiają ewolucję polsko-japońskich stosunków dyplomatycznych od czasów przed odzyskaniem niepodległości przez Polskę, przez budowanie relacji po 1919 roku, aż do okresu militaryzacji Japonii w latach 30. XX wieku. Drugi rozdział: „Polityka Japonii wobec narodu żydowskiego w latach 1931–1945”. W jej części zaprezentowano analizę japońskiej polityki wobec Żydów. Trzeci rozdział zatytułowany „Początki drogi uchodźców na Daleki Wschód. Pobyt na terenie Litwy i Związku Sowieckiego”. Część ta

zawiera informacje na temat działalności japońskiego konsula, przyjazdu uchodźców na Litwę, procesu pozyskiwania wiz tranzytowych i wyjazdu z Litwy. Czwarty rozdział: „Tadeusz Romer – ambasador Rzeczypospolitej Polskiej w Japonii”. Opisuje biografię Tadeusza Romera, jego młodość, karierę dyplomatyczną, objęcie placówki w Tokio oraz działania podczas początków wojny, w tym pomoc dla zesłańców na Syberię. Piąty rozdział: „Pobyt uchodźców w Japonii. Rola Ambasady Rzeczypospolitej Polskiej w opiece nad polskimi obywatelami w Japonii”. Ten rozdział skupia się na działalności Polskiego Komitetu Pomocy Ofiarom Wojny, opiece nad uchodźcami, procesie pozyskiwania wiz do państw docelowych oraz likwidacji placówki w Tokio. Zawiera również wspomnienia uchodźców dotyczące ich pobytu w Japonii. „Szósty rozdział: Polscy uchodźcy w Szanghaju”. Omawia przybycie polskich służb dyplomatycznych do Szanghaju, organizację polskiego uchodźstwa oraz codzienne życie uchodźców. Zawiera przykłady działalności wydawniczej i kulturalnej polskich uchodźców. Siódmy i ostatni rozdział: Finansowanie uchodźców oraz próby ewakuacji polskich obywateli z Szanghaju. Skupia się na organizacjach politycznych w Szanghaju, finansowaniu uchodźców oraz próbach ich ewakuacji. W zakończeniu podsumowane zostały wyniki badań i zaprezentowane zostały wnioski wynikające z przedmiotowej analizy. Bibliografia z sekcjami archiwa, źródła drukowane, wykorzystane tytuły prasowe, pamiętniki i wspomnienia, wydawnictwa zwarte, artykuły i rozdziały w książkach zbiorowych i internecie, filmy akty prawne oraz referaty, wystąpienia konferencyjne, świadectwa uchodźców i wywiady przeprowadzone przez autorkę. Należy podkreślić, że tak obszerna bibliografia jest od strony 253 do 267. Dodatkowo znajduje się spis ilustracji i co zasługuje na uwagę - indeks nazwisk, co ułatwia czytelnikom odnalezienie konkretnych informacji i postaci wspomnianych w pracy.

Metodologia i podejście badawcze

Habilitantka zaproponowała paradygmat realistyczny, wsparty podejściem instytucjonalno-prawnym oraz metodą decyzyjną. Następujące spostrzeżenia dotyczące osiągnięcia badawczego:

1. Interdyscyplinarność, czyli umiejętne połączenie perspektyw historycznej z politologiczną, co umożliwia kompleksowe przeanalizowanie problemu badawczego i pokazania w jak trudnych i skomplikowanych uwarunkowaniach musieli działać decydenci

zaangażowania w ratowanie uchodźców. Trafiają do mnie argumenty Habilitantki o istotności łączenia obu perspektyw badawczych, a mianowicie historycznej z politologiczną i obie są komplementarne względem siebie, a także dzięki ich połączeniu wraz z solidnym warsztatem historycznym można uzyskać pogłębioną refleksję na temat złożonych uwarunkowań związanych z kryzysem wojennym, a także przywrócenie w pamięci polskiej jak i japońskiej pamięci japońskiego konsula – Yukiko Sugihary. Pozytywne karty w historii dwustronnych relacji polsko-japońskich

2. Zasoby źródłowe. Autorka skorzystała z dokumentów z polskich, japońskich, litewskich, kanadyjskich i brytyjskich archiwów. Praca jest bardzo solidnie udokumentowana i zawiera szczegółową analizę. Jest to potwierdzeniem wysokich kompetencji badawczych, szczegółowej kwerendy archiwaliów i licznych opracowań, wywiadów eksperckich, dzięki którym Autorce udało się dotrzeć do materiałów i dokumentów, a także relacji świadków historii, które rzucają nowe światło na okoliczności związanych z wydaniem wiz ocalenia jak i ich kolejnych losów w Litwie, Japonii i Szanghaju.
3. Analiza przypadków: skupienie się na roli jednostki, w szczególności dyplomaty Tadeusza Romera, pozwala na głębsze zrozumienie procesów decyzyjnych w kontekście kryzysu wynikającego z wojny, a zarazem wykorzystania wszelkich dyplomatycznych możliwości do wydobycia tysięcy uchodźców i zaangażowania osobistego dyplomatów w rozwiązanie tego kryzysu.
4. Autorka wykorzystała podejście realistyczne, którego głównym celem jest ukazanie celowości działań aktorów dążących do realizacji interesu narodowego. Realizm polityczny, jako jedna z najstarszych teorii stosunków międzynarodowych, podkreśla znaczenie siły, bezpieczeństwa i przetrwania państwa w anarchicznym środowisku międzynarodowym. W tym kontekście polityka zagraniczna jest definiowana jako dążenie do maksymalizacji interesów narodowych i zapewnienia bezpieczeństwa państwa. Natomiast Neorealizm rozwinięty przez Kennetha N. Waltza, znany również jako realizm strukturalny, przenosi punkt ciężkości z jednostkowych decyzji państw na strukturę systemu międzynarodowego. Neorealizm zakłada, że to właśnie struktura systemu

międzynarodowego determinuje zachowanie państw, a nie ich wewnętrzne cechy. System międzynarodowy, według neorealistów, jest zdominowany przez anarchię, co oznacza brak centralnej władzy, która mogłaby egzekwować prawo międzynarodowe. Dlatego z pewnymi zastrzeżeniami można przyjąć wybór dokonany przez Autorkę zawiązany z realizmem klasycznym, który ma za zadanie zintegrowanie neorealizmu z analizą wewnętrznych uwarunkowań politycznych i indywidualnych percepcji przywódców politycznych. Stephen Walt, jeden z przedstawicieli tego nurtu, podkreśla znaczenie wewnętrznej polityki państwa i postrzegania relacji międzynarodowych przez decydentów. Realizm neoklasyczny pomaga dostrzec rolę jednostek i wewnętrznych uwarunkowań politycznych w kształtowaniu polityki zagranicznej. Podejście to przede wszystkim odnosić powinno się do państwa wraz z jego zasobami i potencjałami zdeterminowanymi przez określoną strukturę polityczną, która ma znaczący wpływ na politykę zagraniczną. Państwem w tym przypadku jest rząd na uchodźstwie z aparatem administracyjno-dyplomatycznym oraz tworzonych polskich sił zbrojnych na Zachodzie – dlatego wraz z tymi ograniczeniami – teoria ta w odniesieniu do problemu badawczego zaprezentowanego w monografii jest w mojej opinii nie jest do końca uzasadniona, bowiem powinna dotyczyć decydentów w łańcuchu decyzyjnym poczynawszy od rządu polskiego na uchodźstwie na placówkach dyplomatycznych skończywszy. Dlatego w tym kontekście podejście zaprezentowane przez Autorkę odnosi się przede wszystkim do roli poszczególnych jednostek, które podejmowały niezbędne działania w określonym miejscu i czasie wynikającej z sytuacji kryzysowej, w której regularne, a nawet rutynowe funkcjonowanie rządu i jego dyplomatycznych agend było zakłócone przez sytuację wojenną, bycie na uchodźstwie i zakłóconym przepływem komunikacji i informacji.

5. Należy zgodzić się z oceną Habilitantką, że Tadeusz Romer stał się na etapie organizacji uchodźstwa w Szanghaju (od listopada 1941 roku) jedną z najważniejszych postaci zaangażowanych w ratowanie uchodźców głównie wyznania mojżeszowego. W tym kontekście Autorka w ocenie roli jednostek/decydentów odwołuje się do ustaleń badawczych m.in. Roberta Jervisa czy Margaret Hermann. Badacze ci zwrócili uwagę na rolę przekonań decydentów politycznych, ich percepcji rzeczywistości politycznej, osobowość i lidera politycznego oraz umiejętności, by inni pożąдали za nimi oraz

skuteczności interakcji pomiędzy liderem a grupom społeczną. Tak zarysowane ramy teoretyczne są adekwatne sformułowanego problemu i przeprowadzonej procedury badawczej.

6. Układ i struktura pracy zgoda z założonym celem badawczy. Pewien niedosyt wynika jedynie bardziej wnikliwego odniesienia się do sytuacji politycznej, prawnej, instytucjonalnej oraz kontekstu międzynarodowego w jakiej znalazły się władze polskie na uchodźstwie. Powstaje pytanie w jakim zakresie sam rząd na uchodźstwie zajmował się problemem ewakuacji uchodźców z Litwy do Japonii i Szanghaju i czy kwestia ta znajdowała jakiegokolwiek odzwierciedlenie w archiwaliach, wspomnieniach czy monografiach naukowych dotyczące okresu funkcjonowania rządu na uchodźstwie we Francji i potem w Wielkiej Brytanii. Na ile dyplomaci działali pod wpływem wyższej konieczności ratowania ludzi, a na ile były to konkretne wytyczne rządu generała Władysława Sikorskiego i potem premierów Stanisława Mikołajczyka i Tomasza Arciszewskiego. I z dociekliwości - na ile temat ten był uwidoczniiony w polityce mocarstw alianckich w ramach koalicji „wielkiej trójki”, które znajdowały się w stanie wojny od końca 1941 r. z Cesarstwem Wielkiej Japonii.
7. Autorka odwołuje się do metody historycznej – jest to uogólnienie, które wymaga doprecyzowania jak np. wykorzystanie metoda genetyczna i innych metod wchodzące w skład historii. Tak samo nie ma jednolitej metody politologicznej czy socjologicznej itd. Pomimo tych terminologicznych nieścisłości analiza, starannie odtworzona faktografia i jej udokumentowanie potwierdza kompetencje Autorki i warsztat historyka.

Podsumowując, monografia dr Olgi Barbasiewicz jest cennym wkładem do badań historyczno-politologicznych i Autorka z powodzeniem połączyła warsztat historyczny z politologicznym. Praca jest bardzo dobrze udokumentowana, zawiera obszerną bibliografię, a co ważniejszą jest spójnym ujęciem pod względem merytorycznym i metodologicznym. Monografię jako osiągnięcie naukowe oceniam bardzo wysoko, i warto podkreślić, że jest ona rezultatem wieloletnich badań, kwerend archiwalnych, a także przeprowadzonych wywiadów eksperckich z badaczami, ekspertami, dziennikarzami czy świadkami historii, co rzuca nowe światło na ten temat, a także

jest ważnym punktem odniesienia w rozwijaniu relacji polsko-japońskich, które szczególnie po 24 lutego 2022 r. które zdaje się weszły w swój najlepszy okres, choć nacechowanym agresją Rosji na Ukrainę, ale zarazem pokazały, że Japonia jest mocarstwem humanitarnym także w niesieniu pomocy uchodźcom ukraińskim w Polsce.

Ocena dorobku naukowego

Ocena dorobku Habilitantki w zakresie jego zainteresowań badawczych dowodzi o tym jak rozległe i wielowymiarowe są zagadnienia, w które się on zagłębia, co świadczy o jego wysokim stopniu specjalizacji oraz znaczącym wkładzie w rozwój nauki o polityce i administracji, a także w zakresie historii. W okresie 2015-2023, Habilitantka legitymuje się znaczącym i bogatym dorobkiem naukowym,. Publikowała artykuły w prestiżowych czasopismach naukowych jak np. *Polish Political Science Yearbook*, *Studia Polityczne* czy *Krakowskie Studia Międzynarodowe*. Jest autorką, redaktorką i współredaktorką monografii m. in. wyd. Peter Lang oraz autorstwo rozdziałów.

Tak bogaty dorobek naukowy obejmuje cztery obszary badawcze. Pierwszym obszarem tematycznym to: memory Studies/polityka Pamięci. Badania w tym obszarze koncentrują się na pamięci o II wojnie światowej i jej wpływie na stosunki międzynarodowe. Analiza obejmuje relacje japońsko-amerykańskie, japońsko-koreańskie oraz polsko-niemieckie. Prace te badają, jak pamięć historyczna i miejsca pamięci wpływają na współczesne relacje międzynarodowe i politykę zagraniczną. Habilitantka wykorzystuje teorie pamięci i pojednania, porównując różne aspekty polityki pamięci. Na ten obszar składa się blisko 20 różnego rodzaju publikacji.

Drugim obszarem tematycznym obejmuje: studia nad polityką zagraniczną i bezpieczeństwa regionu i poszczególnych państw Azji. W ramach tego obszaru badawczego Habilitantka skupia się na polityce zagranicznej Japonii oraz jej relacjach z innymi państwami Azji i organizacjami ponadnarodowymi, takimi jak Unia Europejska. Badania obejmują kwestie bezpieczeństwa regionalnego, relacje bi- i multilateralne oraz wpływ pandemii COVID-19 na politykę zagraniczną. Analizy dotyczą także roli Stanów Zjednoczonych w kształtowaniu relacji japońsko-koreańskich. Obszar ten obejmuje pięć publikacji.

Trzecim obszarem tematycznym to: studia nad Japonią koncentrują się na wewnętrznych i zewnętrznych aspektach bezpieczeństwa tego kraju. Prace analizują zmieniającą się politykę

bezpieczeństwa Japonii, również w kontekście pandemii COVID-19. Ten obszar badawczy zawiera także analizy dotyczące modernizacji tradycyjnych ról społecznych kobiet w Japonii oraz wpływu polityki zagranicznej Japonii na jej relacje międzynarodowe. W sumie tym obszarze 3 różnego rodzaju publikacje.

Czwartym obszarem tematycznym to problem badawczy związany z uchodźcami głównie wyznania mojżeszowego o sposobów niesienia im pomocy. Ten obszar badawczy skupia się na analizie sytuacji uchodźców głównie wyznania mojżeszowego w Azji Wschodniej podczas II wojny światowej oraz roli polskiej dyplomacji w ich ratowaniu. Prace badają m.in. działania ambasadora Tadeusza Romera w Japonii i Szanghaju oraz kreowanie polityki pamięci o dyplomatach ratujących uchodźców. Badania te mają charakter stosowany, odpowiadają na zapotrzebowania współczesnej polityki publicznej i są rozpowszechniane w środowisku upamiętniającym pomoc dyplomatów dla żydowskich uchodźców. Obszar ten obejmuje pięć różnego rodzaju publikacji.

Habilitationka w licznych publikacjach dowiodła umiejętności interpretowania złożonych zjawisk historyczno-politologicznych, z zakresu polityki pamięci, studiów nad Japonią czy bezpieczeństwem międzynarodowym w obszarze Azji. W kontekście recenzji dorobku naukowego do habilitacji, takie prace dowodzą nie tylko akademickiej erudycji, ale także wielowątkowego dorobku naukowego.

Recenzowany dorobek z naddatkiem spełnia ponadnormatywnie wymogi i stanowi istotny wkład do dyscypliny nauk o polityce i administracji i jest pod względem ilościowym i jakościowym świadczy o wysokich kompetencjach badawczych Habilitationki.

Tak liczny dorobek, co zaskakujące nie znalazł odzwierciedlenia w cytowaniach w ramach *google scholar* (stan z 1 lipca 2024 r. liczba cytowań 42). To na tak liczny i zróżnicowany dorobek wynik ten powinien być wyższy. Jednym ze sposobów widoczności dla badaczy jest „otwarty dostęp”. Warto w strategii grantowej uwzględnić możliwość publikowania w otwartym dostępie, także w recenzowanych czasopismach naukowych w których publikacje są w otwartym dostępie. Warto podkreślić, że dorobek publikacyjny Wnioskodawczyni jest na wysokim poziomie merytorycznym, a także erudycyjnym. Większa dostępność do przyszłych publikacji Pani Doktor powinno z czasem zwiększyć widoczność i cytowanie.

Kierowanie projektem w ramach konkursu Miniatura jest osiągnięciem, a także liczne staże zagraniczne w tym w Japonii dowodzą pozyskiwania środków na indywidualny rozwój naukowy.

Wnioskodawczynie z tak imponującym dorobkiem także powinna ubiegać się o inne projekty naukowe w tym konkurs OPUS w ramach NCN.

Współpraca międzynarodowa

W latach 2015-2023 Habilitantka kontynuowała aktywność naukową poprzez współpracę z licznymi ośrodkami zagranicznymi w Europie, Azji i Ameryce Północnej. Uczestniczyła w wizytach studyjnych, badawczych oraz stażach, a także wygłaszała wykłady gościnne na wielu zagranicznych uniwersytetach jak: Freie Universität Berlin (Niemcy), Kyoritsu Women University (Japonia), Ruhr-Universität Bochum (Niemcy), Károli Gáspár University of the Reformed Church in Hungary (Węgry), Uniwersytet Witolda Wielkiego w Kownie (Litwa), Uniwersytet Karola w Pradze (Czechy), Uniwersytet Wileński (Litwa) Habilitantka aktywnie uczestniczyła w międzynarodowych konferencjach i debatach, prezentując wyniki swoich badań i nawiązując współpracę z zagranicznymi wykładowcami. Współpracowała również przy organizacji szkoły letniej Youth Academy for Asia Peacebuilding, angażując instytucje z Japonii, Myanmaru, Sri Lanki, Chin i Filipin.

Osiągnięcia dydaktyczne

Habilitantka cieszy się wysokimi ocenami wśród studentów, co zostało potwierdzone nominacją do tytułu Nauczyciela Akademickiego Roku w województwie małopolskim w 2021 roku. Otrzymała Nagrodę Prodziekana Kat. III za wspieranie aktywności studenckiej oraz Nagrodę Dziekana Wydziału Nauk Humanistycznych Kat. II za rozwój dydaktyki. W maju 2023 roku zdobyła grant The Japan Foundation na zakup książek do nauki języka japońskiego, co pozwoliło na wzbogacenie jej kompetencji dydaktycznych.

Habilitantka regularnie urozmaica program nauczania dodatkowymi aktywnościami. Zorganizowała zwiedzanie zbiorów orientalnych Muzeum Narodowego oraz wyjazd do Muzeum Józefa Piłsudskiego w Sulejówku na spotkanie z prof. Kazuhiko Sawadą. Współpracuje z Polską Agencją Inwestycji i Handlu, co umożliwi studentom wyjazd na praktyki na Expo w Japonii w 2025 roku. Angażowała się w działalność Polsko-Niemieckiej Akademii Letniej oraz Japan-Poland Student Conference 2019. Wypromowała 34 prace licencjackie, w tym jedną nagrodzoną

przez Dziekana WSMiP UJ. Prowadzone przedmioty. Prowadziła wiele zajęć w języku angielskim jak: *In the Shade of History. Security Issues and Asia-Pacific Region, Occupation Policy of the United States towards Japan, Introduction to Japanese Politics. Introduction to Japanese Society, Japanese Occupation of Korea, Japanese Business Culture and Etiquette, Politics and Politicians in Japan, Japanese War Memory and Oblivion*, a także prowadzenie zajęć z nauczania języka japońskiego *Japanese* (od poziomu początkującego do średniozaawansowanego). Natomiast w języku polskim: *Pamięć o Wojnie w Relacjach Międzynarodowych Japonii, Polityka Okupacyjna USA wobec Japonii, Japońska Rodzina Cesarska: Historia i Współczesność, Japońskie Inwestycje Zagraniczne i Style Zarządzania, Piśmiennictwo Japońskie, Polityka Zagraniczna Japonii wobec Azji Wschodniej w XXI wieku, Podstawy Japońskiej Polityki, Współczesne Relacje Międzynarodowe Japonii, Japońska Polityka Historyczna: Pamięć i Postpamięć, Kluczowe Problemy Współczesnej Japonii, Kultura Popularna Japonii, Lektury Krytyczne w Przekładzie oraz zajęcia i lektoraty z nauczania języka japońskiego.*

Habilitantka jest również autorką materiałów dydaktycznych dla Akademii Humanistyczno-Ekonomicznej w Łodzi oraz kursów e-learningowych na Uniwersytecie SWPS. Ocena aktywności dydaktycznej, organizacyjnej, współpracy międzynarodowej oraz kierowanie projektami naukowymi

Osiągnięcia organizacyjne

Wnioskodawczyni po uzyskaniu stopnia doktora kontynuowała pracę na rzecz czasopisma „*Acta Asiatica Varsoviensia*” jako redaktor tematyczny. W 2015 roku zorganizowała symposium „*The Search for Reconciliation: Korean-Japanese and German-Polish Relations since World War II*” oraz konferencję „*Memory in Poland of the rescuers and the rescued from the Holocaust*”. W latach 2017-2023 była koordynatorem i analitykiem „*Pulsu Azji*” w dziale Japonia i Korea. Organizowała wystawy i konferencje międzynarodowe, w tym „*Historical and Collective Memory in Far and Middle East in the 'post-war' reality*” na Uniwersytecie Jagiellońskim oraz „*Security dilemmas and challenges in the Asia-Pacific region*”.

Inicjowała i realizowała międzynarodowe sympozja, takie jak „*New Directions in Visas for Life Studies: A Memorial Symposium Honoring Simonas Dovidavičius*” oraz zorganizowała pierwszy festiwal japoński na Uniwersytecie SWPS. Współorganizowała wykłady gościnne i

wyjazdy edukacyjne dla studentów, podpisywała umowy Erasmus+ z zagranicznymi uczelniami, co umożliwiło wymiany studenckie. Była przewodniczącą komitetu organizacyjnego szkoły letniej „Youth Academy for Asia Peacebuilding”.

Osiągnięcia popularyzacyjne

Habilitationka realizowała wystawę dokumentującą współpracę Tadeusza Romera z japońskim konsulem Chiune Sugiharą, prezentowaną międzynarodowo. Projekt ten promował rolę polskiej dyplomacji w ratowaniu Żydów podczas II wojny światowej. Wystawa była prezentowana m.in. w Kownie, Wilnie, Tokio, Kłajpedzie, Tsurudze, i innych miastach. Jej badania były popularyzowane w mediach, takich jak TVP, Polsat, Tok FM, Polskie Radio, Business Insider, oraz w czasopiśmie „Do Rzeczy”. Habilitationka prowadziła projekty edukacyjne dla dzieci i młodzieży, organizowała wykłady dla seniorów oraz konsultowała publikacje książkowe. Była również konsultantem kulturowym dla firm japońskich i samorządów w Polsce, co umożliwiło jej dalszy rozwój badawczy i zawodowy. W lipcu 2023 roku otrzymała grant Miniatura 7 na badania nad polsko-japońską współpracą w sektorze publicznym i prywatnym.

Konkluzje

Habilitationka wypełnia wymogi stawiane w awansie naukowym. Dr Olga Barbasiewicz. Jest wyróżniającą się badaczką, z bogatym dorobkiem naukowym obejmującym także co najmniej cztery obszary badawcze zarówno w formie monografii, artykułów, także publikowanych na łamach prestiżowych periodyków naukowych głównie w Polsce, ale też na uznanie zasługuje popularyzacja nauki. Monografia „Ocaleni w Azji Wschodniej. Działalność państwa polskiego w latach 1940-1945 na rzecz obywateli RP – uchodźców w Japonii i Szanghaju” jest znaczącym osiągnięciem naukowym i dowodzi umiejętnego połączenia perspektywy historycznej z politologiczną.

Habilitationka wyróżnia się także sporą aktywnością konferencyjną, biorąc czynny udział w wielu krajowych jak i międzynarodowych konferencjach naukowych. Jest cenioną wykładowczynią, popularyzatorką oraz organizatorką animującą różne działania w tym wystawy

tematyczne.. Odbyła staże badawcze, połączyła znajomość języka japońskiego do rozwoju zainteresowań badawczych.

Biorąc pod uwagę, co powyżej, na podstawie art. 221 ust. 10 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.) w pełni popieram wniosek dr Olgi Barbasiewicz o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauk o polityce i administracji. Z pełnym przekonaniem uważam, że znaczący dorobek naukowy Habilitantki przyczynił się do rozwoju dyscypliny nauk o polityce i administracji.